

ROMAN BRAT

STROMKÁČI

Ilustroval Juraj Martiška

štonožka

STROMKÁČI

The background is a watercolor illustration of a forest. On the left, a tall tree with a brown trunk and a green, rounded canopy stands. In the lower right, a tree stump with a flat top and textured bark is visible. In the lower center, a small fly is perched on a patch of green grass. The overall style is soft and painterly, with various shades of green and brown.

ROMAN BRAT

STROMKÁČI

Ilustroval Juraj Martiška

štonožka

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať mechanicky, elektronicky, fotokopírovaním alebo iným spôsobom rozširovania bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov autorských práv.

Copyright © 2023 by Roman Brat

Illustrations © 2023 by Juraj Martiška

Design © 2023 by Juraj Martiška

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

ISBN 978-80-551-9899-6

ZLÁ NOVINA

Najskôr sme sa nevolali stromkáči. Hovorili sme si len tak obyčajne: susedia. Suseda kuna, suseda sova, susedky včely, sused jazvec...

Každý každého tak oslovoval. Podľa mena ani náhodou.

Ale to bude tým, že sa poriadne nepoznáme. Teda,

možno susedia vedia moje meno, ale ja mená

obyvateľov nášho stromu neovládam. Kto vie prečo?

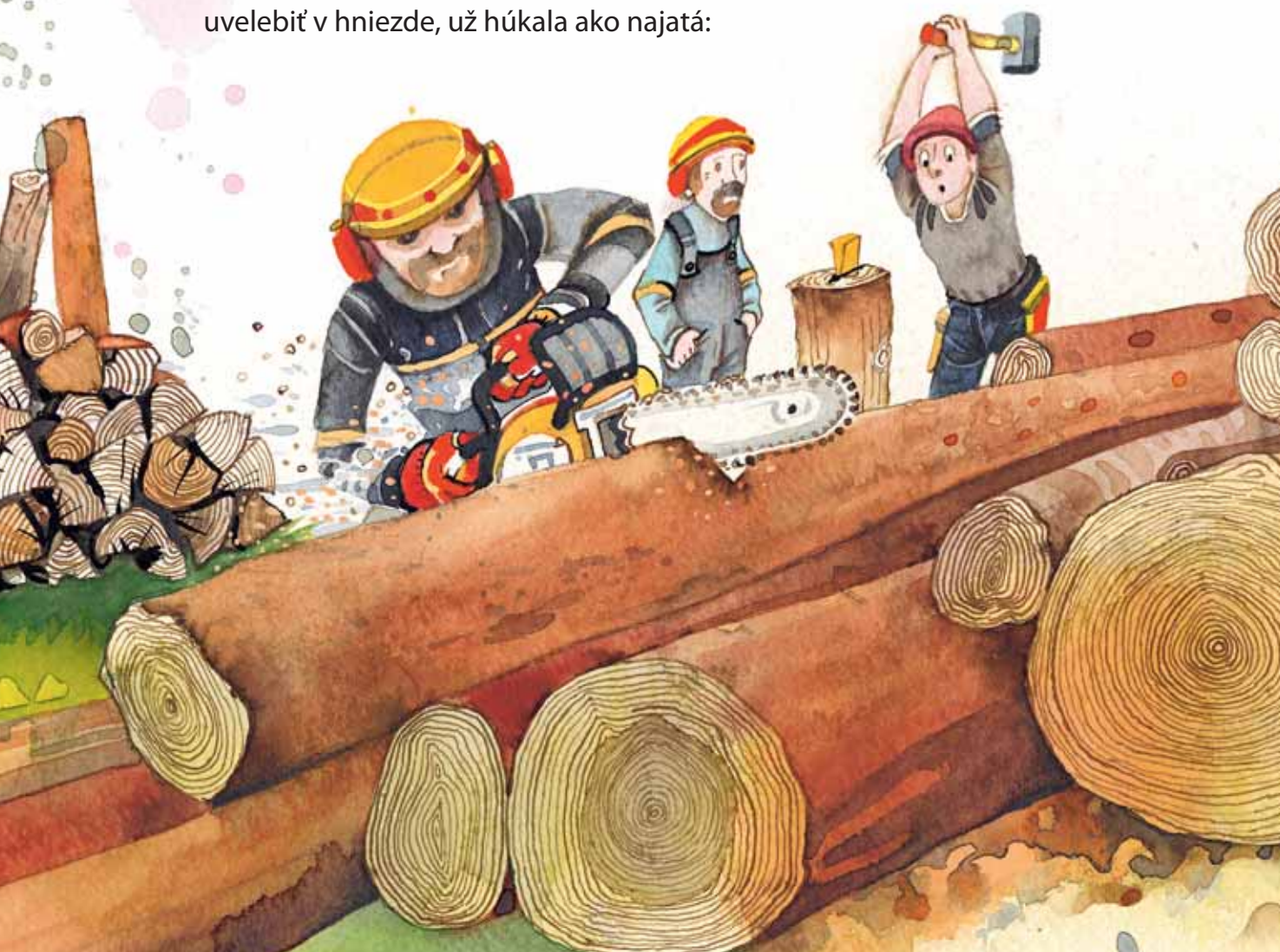

Možno mám dutú hlavu od ustavičného dobania a neviem si ich zapamätať. Možno sa od rána do večera zaoberám

hĺbou iných vecí a tie ostatné ma až tak veľmi nezaujímajú. Ale pripúšťam,

že problém môže spočívať aj v tom, že

Dokonca by som povedal, že niektorí z nás sa aj neznášajú. Ale o tom vám porozprávam neskôr. Teraz je to menej dôležité. To, čo nás teraz všetkých bez rozdielu trápi, sa volá človek. Presnejšie, človek s motorovou pílou v rukách, ktorý sa ktovie prečo rozhodol vtrhnúť do nášho lesa a drzo píliť strom za stromom. Prvá nám túto zvesť priniesla sova. Pred pár dňami priletela na svitaní domov a ešte sa nestačila ani poriadne uvelebiť v hniezde, už húkala ako najatá:

– A sme v riadnej kaši! Padajú jeden za druhým!
Kuna zareagovala ihneď. Vykukla z diery, pozrela naľavo, napravo a potom hore na sovu.

– Čo hučíš, zobudíš mi deti, – hnevala sa.

– Nehučím, ale húkam, – bránila sa sova a tvárila sa urazene. –

A keby si vedela, čo nám hrozí, už teraz by si balila kufre a uvažovala o úteku.

– Si sa s koňom zrazila? – nedala sa kuna. – Prečo by som sa mala baliť, prečo by som utekala? Nemám najmenší dôvod.

Kuna bola čoraz nervóznejšia.

Je pravda, že všetci sa tak trochu bojíme kuny. A nielen preto, že má ostré zuby, ale aj preto, že je nerváčka. Slovom, je prchká a všetko, čo sa nezhoduje s jej predstavami, ju dokáže poriadne naštváť.

Sova zastrihala ušami, privrela múdro oči, akoby sa na okamih zamyslela, a potom zopakovala.

– Sú piati a všetci majú v rukách motorovú pílu. Spíliť strom im každému trvá asi päť minút. To znamená, že piati za päť minút

spíliť päť stromov. Vieš, koľko ich spíliť za hodinu?

Tak toto kuna nevedela ani náhodou. Matematika jej nikdy nešla. Ona si vie zrátať, že zahluší len jednu sliepku v neďalekej horárni, pretože dve v zuboch neodnesie. Ale či má pani horárka v kuríne desať, dvadsať alebo tridsať sliepok, to je kune jedno. Ona vždy potrebuje len jednu.

– No? Tak vieš to?

– Daj pokoj. Načo by som to mala vedieť? Nezaujíma ma to!

– Tak ja ti to poviem, keď si taká...

